Analize și opinii

Dan Diaconu: Se pregătește suveranismul, cea mai mare țeapă globalistă

Acum 6 minute 10 Vizualizari 9 Timp de citire

O să-mi iau multe înjurături pentru postarea de față, dar, ca de fiecare dată, sunt pregătit. M-am obișnuit să fiu înjurat când pun logica și rațiunea înaintea sentimentelor. Însă, cei care mă înjură știu bine(sau, cel puțin, au sentimentul) că, până la urmă, cei care vor avea de suferit vor fi ei. Așa se întâmplă de fiecare dată cu cei care se lasă copleșiți de sentimente, amânând de fiecare dată momentul analizei la rece. Până la urmă te lovește realitatea și te doare!

Să trecem însă la subiectul zilei. Ceea ce observăm, nu doar la noi, este explozia de entuziasm suveranist. Este un fenomen normal. Lumea s-a săturat de imbecilitatea politicilor globaliste, de degenerarea cultivată în masă și de toate tâmpeniile servite pe post de nouă normalitate. Astfel încât, așa cum e normal, lumea se orientează către contrariul globalismului. Care contrariu nu prea a existat deoarece nu a fost lăsat să apară. Abia târziu, când treburile deveniseră critice, au început să înflorească plăpânzii ghiocei ai suveranismului.

Dacă mai ții minte, pe vremea președinției lui Trump, a apărut un termen ciudat, care a început să fie cultivat peste tot: naționalismul economic. Era un termen absurd, menit a institui o doctrină stearpă, lipsită de

țării în care te afli. Absolut aberant. De ce ai face asta dacă nu ai fundamenta-o de atașamentul pentru poporul tău? Păi dacă scoți poporul din ecuația naționalistă – pentru a nu te lega de imigrație, că doar e statutată de *sfântul* Kalergi – ce-ți mai rămâne? Doar un gol imens. Acesta e motivul pentru care inițiativa lui Trump, în care atâția își pun inutil speranța, a fost, la vremea sa, o farsă.

Iată că a sosit momentul înțelegerii suveranismului. Ce este acest termen ieșit din joben peste noapte? E fix moștenitorul legitim al „naționalismului economic”. Întrucât ideologia promovată de Trump era prea castrată, prea stearpă la vedere, s-a găsit un termen suficient de vag, de permisiv, care să facă posibilă introducerea, pe alocuri, și a chestiunilor despre care înainte nici măcar nu aveai voie să pomenești. Cu toate că pare mai aproape de naționalism, în realitate suveranismul e tot un avorton. Vă dau un exemplu cât se poate de hilar: suveranistul Simion, pentru a da bine în poză la Ambasada Israelului, promite că va umple țara de evrei. Nici măcar nu-i întreabă pe ăia dacă vor să vină aici! Îi aduce el cu forța, le bagă cetățenia în buzunar, chiar dacă ei n-au cerut-o! Te doare capul!

Fix pe acest model, peste tot în Occidentul Colectiv, au apărut mișcări suveraniste. În Germania avem peste noapte două construcții așa-zis radicale: una de dreapta, AfD și una de stânga, Bündnis Sahra Wagenknecht. În Franța, Frontul Național reșapat de fiica fondatorului, joacă același rol. În Italia deja puterea a fost preluată de premianta Atlantic Council, Meloni. Și tot așa peste tot în lume. Un melanj de personaje dubioase, ieșite neprihănite din mâzga politicii locale, promit verzi și uscate.

Pentru a înțelege mai bine fenomenul mă voi limita la așa-zisa ofertă politică din România, deoarece cei care mă citesc o cunosc bine. Radiografiind situația, observăm că avem două personalități proeminente – Simion și Șoșoacă – urmate de la distanță de un număr de independenți. Aș putea să fac o analiză în profunzime, aducând pe masa de disecție și restul plutonului, dar mă voi limita la cei doi și-o să explic imediat motivul.

Pentru a putea conduce o țară ai nevoie de un aparat. Dacă te opui statului subteran – așa cum pretinzi – trebuie să ai o masă critică de personalități, de specialiști în diverse domenii, gata să preia frâiele puterii la cât mai multe nivele. Să luăm ca exemplu Ministerul Educației. Dacă ai impresia că punând un ministru vei reuși să schimbi structura și comportamentul acelui monstru stalinist – transformat după Revoluție într-unul progresist – te înșeli! Doar pentru a mișca Ministerul Educației în direcția în care vrei trebuie să ai câteva sute de oameni care să fie puși pe funcțiile-cheie. Multiplicați asta la nivelul întregului stat. Gândiți-vă că doar în Justiție ai nevoie să schimbi întregul aparat, în servicii și armată trebuie să-ți pui oamenii cel puțin în funcții cheie, în Poliție, în zona adminsitrației s.a.m.d. De câți oameni ai nevoie? Ajungem probabil la zeci de mii de oameni care, repet, trebuie să fie specialiști buni în zona lor de activitate. Altfel n-ai ce face!

Iată de ce nu aduc în discuția de astăzi independenții care sunt asimilați mișcării suveraniste. Fără doar și poate, unii dintre ei sunt oameni onești, în care personal am toată încrederea. Doar că **sunt singuri**! Singur nu ai nicio șansă. Ești zero din punct de vedere politic. Sistemul te joacă exact așa cum vântul de toamnă ghidează căderea frunzei uscate. Fără aparatul despre care vorbeam ești un mut care țipă în lumea surzilor.

Iată de ce mă voi referi strict la Șoșoacă și Simion. Doar că nici aici treburile nu sunt mult diferite. Cu toate că au structuri de partid în spate, în realitate ei sunt oamenii-orchestră ai partidelor lor. Presupunând că Simion

program pe care să-l pună în aplicare. Ați auzit de la vreunul dintre cei care se bat pentru putere modalitatea în care, de exemplu, vor restructura datoria guvernamentală? Pașii pe care-i vor face pentru păstrarea coerenței sistemului de pensii? Modul în care vor restructura sistemul de salarizare din instituțiile statului? Cum vor redimensiona ministerele și care e fundamentul pe care vor face acea redimensionare? Nimic! De ce? Pentru că habar nu au. Când ești om-orchestră și pretinzi că știi totul, în realitate nu știi nimic. Le spun celor care probabil deja s-au înfierbântat că aici nu judec dacă unul sau altul este just, ci dacă are puterea de a schimba ceva. Iar, la cum arată lucrurile, presupunând că vreunul și-ar dori să schimbe ceva, cu siguranță că nu ar reuși absolut nimic.

Situația de la noi o știm bine. Am fost însă surprins să constat că la fel stau lucrurile și în celelalte țări în care observăm ascensiunea mișcărilor așa-zis suveraniste. Niciunul dintre partidele care vor să atace puterea nu are un aparat suficient de fezabil pentru a putea prelua puterea. Și, dacă are, e întâmpinat de o surpriză neplăcută pe care o veți înțelege imediat.

Ca să fie treburile clare, voi continua analiza luând ca exemplu ceea ce se petrece în Canada. De ce Canada? Pentru că acolo avem de-a face cu o opoziție așezată, coerentă, care are capacitatea de a prelua frâiele puterii. Conservatorii, avându-l în frunte pe carismaticul Pierre Poilievre, sunt pe val și, în sondaje, spulberă partidul lui Trudeau. Cu toate că situația sa politică este una precară, cu toate că sunt voci în cadrul propriului partid care-i cer demisia, Trudeau continuă linia radicală care i-a definit multiplele mandate. Iar întrebarea care-i vine oricui în minte este „de ce”? Într-un fel e cât se poate de simplu. Trudeau continuă imperturbabil linia sa globalistă deoarece misiunea pe care o are este aceea de a face cât mai multe daune până la finalizarea mandatului. Canada este în pragul unei crize sistemice, deosebit de radicale. Totul este umflat cu pompa, astfel încât, la finalul mandatului, Trudeau de fapt va pasa cărbunele încins în mâna conservatorilor. Astfel, întregul lor mandat va fi unul în care vor avea de luptat cu provocările economice, uitând de celelalte tembelisme care trebuie corectate. În plus, factorii internaționali vor avea grijă să pună presiune asupra conservatorilor, astfel încât mandatul lor să fie unul ratat. De fapt acesta este planul: pasăm puterea, îi lăsăm să se compromită ca efect al gravelor dezechilibre pe care noi le-am produs, după care revenim *en fanfare*. La fel stă situația și în SUA. Oricât s-ar bate Trump cu cărămida în piept, singura politică pe care-o poate face este una de restructurare dureroasă, de reducere de cheltuieli. El moștenește o țară aflată într-un faliment mascat, incapabilă să se finanțeze și cu datorii care cresc de la o clipă la alta. Până și rezervele de petrol ale țării au fost golite, iar Biden a târât SUA într-o structură de finanțare ireversibilă pentru războiul din Ucraina, din care lui Trump îi va fi aproape imposibil să iasă.

După cum bine puteți înțelege, în zonele în care structurile politice sunt coerente, în care partidele care vin la putere sunt capabile inclusiv să preia frâiele puterii, acolo sunt întinse încă de pe acum anumite capcane pentru a struni un eventual „avânt revoluționar” care ar putea să devieze agenda prestabilită. Cu alte cuvinte, ca și în primul mandat al lui Trump, cuvântul cheie al mandatului revoltaților care vor lua puterea va fi eșecul. Așa e programat să se întâmple.

Ei bine, având aceste exemple, ce credeți că se va întâmpla în noul URSS – a se citi Uniunea Europeană – atunci când la frâiele puterii vor fi cocoțați indivizi nesusținuți de vreo structură cu un minim grad de coerență?

Menționez că în analiza mea am presupus că oamenii care reprezintă suveranismul sunt onești. În realitate, majoritatea celor care „au priză la public” sunt *agățați* suspect de statul subteran, fiind, la fel ca și cei de acum, niște păpuși telecomandate. Iată de ce încă din titlu v-am spus că suveranismul care ni se pregătește este, în realitate, o țeapă globalistă, o farsă ca toate celelalte puse în scenă până acum.

Așadar, dacă așteptați vreo schimbare, în mod sigur nu vă uitați unde trebuie. Singura schimbare reală poate veni strict din prăbușirea hegemonului american. Sau, mai bine spus, din resetarea sistemului de relații internaționale. Dar despre acest subiect vom mai avea timpul să vorbim. Ceea ce trebuie să înțelegem este că, dacă la nivel internațional se va continua ca până acum, treburile sunt așternute să se petreacă așa cum v-am povestit în articolul de față.

Autor: Dan Diaconu

Sursa: https://trenduri.blogspot.com/2024/10/se-pregateste-suveranismul-cea-mai-mare.html

Despre autor

editor